

som helst særlig Lovgivning her i Landet, maatte være sikker paa at gaa glat gennem Rigsdagens Ting. Men det er jo desværre langt fra Tilfældet. Med en vis Forbavelse iagttager man den Holdning, som Oppositionspartierne har indtaget til denne og andre Konventioner: fra Venstres Side, med et mildt Ord, Kølighed og fra det konservative Folkepartis Side ligefrem Modstand. Jeg har studeret de Forhandlinger, der fandt Sted i Folketinget i Foraaret angaaende dette Konventionsforslag, og man ser deraf, at begge Ordførerne for Oppositionspartierne var uvillige, i Særdeleshed den konservative Ordfører — ja, man kan godt sige, at Hr. Hendriksen viste en fuldkommen Mangel paa Forstaaelse af den nye Tids Aand.

Efter Krigen var saa godt som hele Verden enig om at staa sammen i Bestræbelser for at sikre Verdensfreden, og man var, som man ogsaa er det i Dag, enig om, at et af Midlerne til at sikre den varige Fred var det internationale Samarbejde. Det internationale Samarbejde er jo ingen ny Opfindelse. Før Krigen har der paa mangfoldige Maader været Samskæm og Samarbejde mellem Folkene, men efter Krigen har man langt dybere og stærkere end før forstaaet, hvor vigtigt dette Samarbejde er; man føler det som en Nødvendighed at knytte Folkene sammen i fælles Følelse og i fælles Interesse, knytte dem saa stærkt til hinanden, at det vil blive dem umuligt at rejse sig imod hinanden som vilde Dyr. Dette internationale Samarbejde giver sig Udslag i alle Lag, i alle Klasser, der arbejdes i den Retning gennem Organisationer af enhver Karakter: Børnene har deres internationale Organisation gennem Spejderen, Studenterne har deres, Arbejderne har deres, Kvinderne har gennem adskillige Organisationer en Kæde hele Verden over, Finansmænd og Videnskabsmænd fra alle Lande kommer sammen, og Baand knyttes, som har deres Betydning for den universelle Broderskabsfølelse, og i Genève har endelig Staterne som saadanne deres Samarbejde gennem Nationernes Forbund. Det er sørgeligt, at man saa ofte fra konservativ Side mærker ikke alene en Tvivlen om Forbundets Evne og Styrke, men ogsaa en vis Mistro til det, man vil holde tilbage paa dets Bestræbelser baade i den ene og den anden Retning. Vi mærkede det i Washington i 1919 under den første Arbejdskonference, som Folkenes Forbund afholdt der. Ved at læse de konservative Blade fik man nærmest den Opfattelse, at en Hær af farlige Oprørere var ankommet til Amerika, og at

man maatte være paa Vagt overfor den. Sandheden var dog den, at ved denne Arbejdskonference, ligesom ved alle de efterfølgende, var der akkurat lige saa mange Arbejdsgiverrepræsentanter til Stede, som der var Arbejderrepræsentanter. Der var paa hin første Arbejdskonference et Pust af noget nyt og stort, som senere mere og mere er gaaet under i den Reaktion, vi har været inde i siden 1920. Men den Gang havde alle — mere eller mindre naturligvis — en Trang til at bygge op og gøre godt noget af det, der var traadt i Stykker i Krigen. Denne Trang er desværre hos visse Partier herhjemme i stærk Aftagen. — Jeg vil ende dette lille Intermezzo med det samme, som jeg begyndte med: en Beklagelse af, at Oppositionspartierne mangler Forstaaelse af det internationale Samarbejdes Betydning.

Det skal fra vor Side indrømmes, at man ikke uden videre kan gaa med til enhver Konvention, blot fordi den er vedtaget ved en Arbejdskonference, og det er der heller ingen, der forlanger; der kan komme Tilfælde, hvor det, som dernede vedtages, strider mod Interesserne herhjemme. Det er derfor ogsaa udtrykkelig i Forbundspagten erklæret, at der kan tages Hensyn til særlige nationale Forhold. Men her — her er jo intet, absolut intet i Vejen! Ved at ratificere den foreliggende Konvention kan vor Lovgivning forblive uforandret den samme. Det er dog virkelig at se Spøgelser ved højlys Dag, naar det ærede konservative Medlem af det andet høje Ting forudsiger, at Enden paa det vil blive, at Børn overhovedet ikke maa faa Lov til at deltage i noget Landbrugsarbejde. Det kan der ikke lægges ind i denne Konvention. Enhver maa kunne indse, at ligesaa økonomisk interesserede Smaakaarsfolk er i, at deres Børn kan tjene lidt i deres Fritid til Familiens Underhold, ligesaa interesserede er de og Samfundet i, at Børnenes Undervisning ikke forsømmes, og deres Sundhed ikke nedbrydes. Og saa er der et Synspunkt til, som kommer frem, og som jeg ikke kan undlade at understrege. Det er det, som baade blev fremhævet af Venstres Ordfører i Folketinget, Hr. Rudolf, og af Venstres ærede Ordfører (Inger Gautier Schmit) her i Tinget; det er dette uhyre indsnævrede: Vi behøver det ikke, Danmark behøver det ikke, saa kan det være os ganske ligegyldigt. Det er jo slet ikke Spørgsmaalet i dette Tilfælde, om det gavner os, men Spørgsmaalet er, om vi formaar at se en lille Smule ud over vore egne Vægge og række en Haand til de